

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/100-bohaterow-na-100-le/104543,Daniel-Konarzewski-ur-21-sierpnia-1871-w-Petersburgu-zm-3-kwietnia-1935-w-Warsza.html>
28.02.2026, 12:14

Daniel Konarzewski (ur. 21 sierpnia 1871 w Petersburgu, zm. 3 kwietnia 1935 w Warszawie) – generał dywizji.

Dnia 16 lipca 1920 r. została 14 Dywizja Piechoty pod miasteczkiem Sieniawką ziemi Mińskiej okoloną przeważającymi siłami wroga. Drogi i szosa na zachód zostały odcięte a mosty spalone. Groźba położenia zwiększyła się jeszcze, gdy Dywizja weszła w bezbrzeżne lasy, a bolszewicy, nie mogąc orężem zmóc Dywizji podpalili lasy. Położenie stawało się rozpaczliwe, żołnierze dusili się od dymu, a przy tym artyleria bolszewicka wyęczała wszystkie swe siły, by z płonących lasów uczynić prawdziwe piekło. Wtedy gen.

Konarzewski spokojny, pełen otuchy, zjawia się wśród swoich żołnierzy w najbardziej zagrożonym miejscu i prowadzi ich osobiście przez palący się las. Na czele dwóch pułków uderza gwałtownym atakiem na otaczający go pierścień, przepędza pułki bolszewickie i toruje wolną drogę dla Dywizji. (Wniosek na odznaczenie Virtuti Militari, 19 lipca 1922)

07.08.2020

Absolwent II Korpusu Kadetów w Moskwie i Pawłowskiej Szkoły Wojskowej w Petersburgu. W latach 1888–1907 w armii rosyjskiej, ukończył równolegle studia w Instytucie Archeologicznym Uniwersytetu Petersburskiego i pięć semestrów prawa. Od 1907 administrował własnymi majątkami. W 1914 zmobilizowany do armii rosyjskiej, dowodził na froncie 363 Pułkiem Piechoty i 89 Brygadą Piechoty. Od listopada 1917 w I Korpusie Polskim na Wschodzie, m.in. dowódca brygady w 1 Dywizji Strzelców Polskich. Od stycznia 1919 do kwietnia 1921 dowódca 1 Pułku Strzelców Wielkopolskich, Grupy Wielkopolskiej, 1 Dywizji Strzelców Wielkopolskich (przemianowanej na 14 Dywizję Piechoty). Następnie zastępca dowódcy, później dowódca Wojsk Litwy Środkowej. W latach 1923–1925 dowódca Okręgu Korpusu nr I. Od lipca 1926 I wiceminister spraw wojskowych i szef Administracji Armii. W latach 1931–1935 Inspektor Armii. Pochowany na Litwie, w krypcie kaplicznej w Punżankach. Grób został wpisany do ewidencji grobów weteranów walk o wolność i niepodległość Polski (nr ewidencyjny 584).

Awanse: podporucznik (1890), porucznik (1894), podkapitan (1898), kapitan gwardii (odpowiednik podpułkownika w linii – 1902), pułkownik (1907), generał brygady (1920), generał dywizji (1923).

Bibliografia

J. Ciałowicz, *Konarzewski Daniel*, „Polski Słownik Biograficzny”, t. XIII, 1967-1968, s. 482, 483;
P. Stawecki, *Generałowie Wojska Polskiego 1918-1939*, Warszawa 1994, s. 171.

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)

Daniel Konarzewski